

Arrest

nr. 194 549 van 31 oktober 2017
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: Op haar gekozen woonplaats bij
advocaat Henri Paul Roger MUKENDI KABONGO KOKOLO
Emile Clausstraat 49/9
1050 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 29 oktober 2017 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing houdende het bevel tot teruggrijping enerzijds en de beslissing houdende de intrekking van een visum anderzijds, beiden van 19 oktober 2017.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 oktober 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 oktober 2017 om 11.00 uur in zaal A.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. P. R. MUKENDI KABONGO KOKOLO die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster, die verklaart van Congolese nationaliteit te zijn, kwam op 19 oktober 2017 aan op de luchthaven van Zaventem, komende van Kinshasa.

Op 19 oktober 2017 nam de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot teruggedrijving (bijlage 11).

Dit is thans de eerste bestreden beslissing, als volgt gemotiveerd:

“Op

om

uur, aan de grensdoorlaatpost

werd door ondergetekende,

de heer / mevrouw :

naam O. voornaam Y. D.

geboren op [...]1950 te L. geslacht (m/v) Vrouwelijk

die de volgende nationaliteit heeft Congo (Dem. Rep.)

houder van het document nationaal paspoort van Congo nummer OP [...]

afgegeven te MINAFFET op : [...]2016

houder van het visum nr. 011917255 van het type C afgegeven door Belgische ambassade in Kinshasa

geldig van 17.10.2017 tot 14.11.2017 voor een duur van 13 dagen

afkomstig uit Kinshasa met SN358 (het gebruikte transportmiddel vermelden en bijvoorbeeld het nummer

van de vlucht), op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar)

wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het

grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en)

:

O [...]

Reden van de beslissing:

O [...]

Reden van de beslissing:

O [...]

Reden van de beslissing:

O [...]

Reden van de beslissing:

(E) Is niet in het bezit van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven (art. 3, eerste lid, 3°)

Reden van de beslissing: Betrokkene verklaart voor toerisme naar België te komen. Ze legt een toeristische programma voor van 08.08.2017 tot 18.08.2017 maar kent de inhoud, activiteiten en toeristische trekpleister en bezienswaardigheden welke hierin staan vermeld niet. Verder legt betrokkene een hotelreservatie voor van het "IBIS Brussels Erasmus" hotel van 18.10.2017 tot 27.10.2017 maar weet niet of ze hier zal verblijven. Ze verklaart mogelijks bij haar dochter, de genaamde O. L. L., woonachtig in België te zullen verblijven. Betrokkene is niet in het bezit van een uitnodiging van deze persoon. Betrokkene kan geen enkele toelichting geven betreffende enige activiteiten in België tijdens haar voorgenomen verblijf. Zij kan op geen enkele wijze (documenten? - verklaringen?) aantonen dat zij voldoet aan de toegangsvoorwaarden voor een kort verblijf volgens artikel 6 van de Schengengrenscore.

Schengengrenscore.

O [...]

Reden van de beslissing:

(G) Beschikt niet over voldoende bestaansmiddelen, voor de duur en de vorm van het verblijf, of voor de terugreis naar het land van oorsprong of het transitland (art. 3, eerste lid, 4°)

Reden van de beslissing: Betrokkene is in het bezit van 200 US dollar (= +/-170 euro) en 150 eurocash 9eld. Ze beschikt niet over krediet- of bankkaarten en is niet in het bezit van een officiële garantverklaring (bijlage 3bis) voor een voorgenomen verblijf van 9 dagen (terugkeerticket dd. 27.10.2017) in België. Volgens de geldende richtbedragen dient men in België over 45 euro/dag/persoon/verblijf bij particulier of 95 euro/dag/persoon/verblijf op hotel te beschikken.

(H) O [...]"

Op 19 oktober 2017 trok de gemachtigde van de staatssecretaris eveneens het visum van verzoeker in.

Dit is thans de tweede bestreden beslissing, als volgt gemotiveerd:

“Mevrouw O., Y. D.

O De/het ambassade/consulaat-generaal/[andere bevoegde instantie] in

Op verzoek van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,

O De dienst die verantwoordelijk zijn voor de personencontrole te

Heeft / hebben / werd

O uw visumaanvraag onderzocht

& uw visum onderzocht. Nummer 011917255, afgegeven: 13.10.2017.

O het visum is geweigerd O het visum is nietig verklaard X het visum is ingetrokken

Dit besluit is gebaseerd op de volgende redenen:

1. O [...]

2. het doel en omstandigheden van het voorgenomen verblijf zijn onvoldoende aangetoond (~~artikel 32, 1, a), II en~~ artikel 34, 1/2) van de verordening (EG) Nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13.07.2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode) Betrokkene verklaart voor toerisme naar België te komen. Ze legt een toeristische programma voor van 08.08.2017 tot 18.08.2017 maar kent de inhoud, activiteiten en toeristische trekpleister en bezienswaardigheden welke hierin staan vermeld niet. Verder legt betrokkene een hotelreservatie voor van het "IBIS Brussels Erasmus" hotel van 18.10.2017 tot 27.10.2017 maar weet niet of ze hier zal verblijven. Ze verklaart mogelijks bij haar dochter, de genaamde O. L. L., woonachtig in België te zullen verblijven. Betrokkene is niet in het bezit van een uitnodiging van deze persoon. Betrokkene kan geen enkele toelichting geven betreffende enige activiteiten in België tijdens haar voorgenomen verblijf. Zij kan op geen enkele wijze (documenten? - verklaringen?) aantonen dat zij voldoet aan de toegangsvoorwaarden voor een kort verblijf volgens artikel 6 van de Schengengrenscore.

3. u heeft niet aangetoond over voldoende middelen van bestaan te beschikken, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van herkomst of verblijf, of voor doorreis naar een derde land waar u met zekerheid zal worden toegelaten, of in de mogelijkheid te verkeren deze middelen legaal te verkrijgen (artikel 34, 1/2) van de verordening (EG) Nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13.07.2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode) Betrokkene is in het bezit van 200 US dollar (= +/-170 euro) en 150 euro cash geld. Ze beschikt niet over krediet- of bankkaarten en is niet in het bezit van een officiële garantverklaring (bijlage 3bis) voor een voorgenomen verblijf van 9 dagen (terugkeerticket dd. 27.10.2017) in België. Volgens de geldende richtbedragen dient men in België over 45 euro/dag/persoon/verblijf bij particulier of 95 euro/dag/persoon/verblijf op hotel te beschikken.

4. O [...]

5. O [...]

6. O [...]

7. O [...]

8. O [...]

9. O [...]

10. O [...]

11. O [...]"

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid, van het procedurereglement van de Raad (hierna verkort het PR RvV) bepaalt dat indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2. 2. Ontvankelijkheid

2.1. Artikel 71, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

2.2. Voor zover het beroep gericht is tegen de beslissing tot vasthouding dient te worden opgemerkt dat op grond van voormeld artikel 71, eerste lid van de Vreemdelingenwet enkel een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats openstaat. De Raad is dienaangaande onbevoegd bij gebrek aan rechtsmacht. Blijkens het administratief dossier is de raadsman van verzoekster hier overigens van op de hoogte, nu eveneens een beroep tegen de vasthouding werd ingediend bij de raadkamer.

De vordering is niet ontvankelijk voor zover ze gericht is tegen de beslissing tot vasthouding die op dezelfde dag aan verzoekster werd betekend.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, §4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

3.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt verzoekster zich in een welbepaalde plaats, zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringende karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat *in casu* vast en wordt niet betwist door verwerende partij.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2, van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “middel” wordt begrepen: “de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden” (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § § 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, *Čonka/ België*, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, *Silver en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid, van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM.

3.3.2. De beoordeling van deze voorwaarde

In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht en van de artikelen 3 en 5 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort het EVRM). Zij voert eveneens een manifeste appreciatiefout aan.

De Raad stelt vast dat het eerste middel volledig betrekking heeft op de vasthouding van verzoekster. Zoals reeds onder punt 2.2 vastgesteld, is de Raad onbevoegd om zich uit te spreken over de rechtmatigheid van de vasthouding en dus over een eventuele schending van artikel 5 van het EVRM. Ook de andere opgeworpen schendingen van de formele en materiële motiveringsplicht worden besproken in het licht van de vasthouding.

Waar verzoekster nog verwijst naar haar gezondheidstoestand in het licht van een schending van artikel 3 van het EVRM, betreft zij dit in hoofdzaak op de vasthouding, maar tevens op de bestreden beslissingen. Echter, zoals verweerder terecht opmerkt, heeft zij dienaangaande enkel een medisch stuk voorgelegd van 2015 waarin sprake is van nood aan een medische behandeling in Marokko. Ter zitting aan de raadsman gevraagd of hij ook informatie of stukken kan bijbrengen aangaande de actuele medische situatie van verzoekster, moet hij het antwoord schuldig blijven en kan hij niets voorleggen. Een verdedigbare grief in het licht van artikel 3 van het EVRM is hiermee niet aangetoond.

Het eerste middel is deels onontvankelijk, deels *prima facie* niet ernstig.

In haar tweede middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 5 en 15 van het akkoord van Schengen van 14 juni 1985, van artikel 32 van de Verordening (EG) Nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode (hierna verkort de Visumcode) en van het beginsel van behoorlijk bestuur, met name de motiveringsplicht. Hij voert eveneens machtsmisbruik aan.

Vooreerst wijst de Raad erop dat artikel 32 van de Visumcode betrekking heeft op de “*weigering van een visum*” terwijl thans de tweede bestreden beslissing een intrekking betreft. Het is, zoals verweerder in de nota terecht opmerkt, artikel 34, 2 van de Visumcode dat betrekking heeft op de intrekking van een visum. De Raad gaat er in deze van uit dat verzoekster vermoedelijk een materiële mislag heeft begaan.

Na het citeren van de artikel 5 en 15 van de Schengengrenscore en van artikel 32 van de Visumcode stelt verzoekster dat zij de voorwaarden heeft vervuld om in België en op het Schengengrondgebied te verblijven. Ze heeft een visum verkregen, begrijpt niet waarom de toegang tot het Schengengrondgebied haar werd geweigerd en ziet hierin machtsmisbruik. Ze beschikte over een hotelreservatie, een kopie van een kaart en een attest waaruit blijkt dat ze gepensioneerd is. De Belgische ambassade had reeds de voorwaarden onderzocht alvorens het visum te verstrekken. Bovendien vereisen noch de Schengengrenscore, noch de Visumcode dat men bijkomende documenten moet neerleggen. Verzoekster zou alle op grond van artikel 14 van de Visumcode vereiste documenten neergelegd hebben teneinde een visum te bekomen en moet dan ook toegang krijgen tot het grondgebied. De weigering van toegang, zijnde een teruggrijping, is volgens haar machtsmisbruik indien het is gestoeld op de voorwaarden opgenomen in de bestreden beslissing. Verzoekster is van oordeel dat thans een voorwaarde werd toegevoegd aan de wet, nu verzoekster wel het doel van haar reis en de reisomstandigheden zou gestaafd hebben. Er werden verzoekster geen bijkomende voorwaarden gesignaleerd voor haar vertrek. Nieuwe voorwaarden opleggen eens bij aankomst acht ze een schending van het beginsel van goed bestuur, van de motiveringsplicht, machtsmisbruik en *contra legem*.

De Raad wijst erop dat het feit dat men een visum kan verkrijgen, niet inhoudt dat men bij binnenkomst het visum niet meer zou kunnen intrekken. Artikel 34 van de Visumcode bepaalt duidelijk in het tweede lid dat een visum wordt ingetrokken indien blijkt dat niet langer aan de afgiftevoorwaarden voldaan wordt. In tegenstelling tot wat verzoekster voorhoudt, volstaat het voor de binnenkomst dus niet automatisch dat men een visum heeft verkregen nadat men de vereiste bewijsstukken, zoals voorzien in artikel 14 van de Visumcode, zou hebben voorgelegd. Waar verzoeker stelt dat artikel 14 en 32 van de Visumcode geenszins vereisen voor het toekennen van een visum dat men brochures en toeristische documenten kan voorleggen bij de reis, kan de Raad verzoekster volgen. Maar artikel 32, lid 1, a), ii en iii, stellen wel dat een visum geweigerd wordt indien de aanvrager het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf niet heeft aangetoond of niet heeft aangetoond over voldoende middelen te beschikken voor de duur van het voorgenomen verblijf, voor de terugreis naar het land van herkomst of verblijf of in de mogelijkheid te verkeren deze middelen legaal te verkrijgen. De Raad volgt geenszins dat de thans tweede bestreden beslissing laat blijken dat de gemachtigde voorwaarden zou toegevoegd hebben aan de Visumcode of aan de wet en aldus machtsmisbruik of een overschrijding van zijn bevoegdheid zou gepleegd hebben. De gemachtigde moet uiteraard op een zekere manier kunnen nagaan of het voorgehouden toeristisch doel van verzoekster enigszins kan aangetoond worden en heeft gesteld dat dit niet het geval was nu verzoekster wel een toeristisch programma voorlegt van 8 augustus 2017 tot 18 augustus 2017 maar de inhoud, activiteiten en toeristische trekpleister en bezienswaardigheden welke erin staan, niet vermeldt. Verzoekster heeft eveneens een hotelreservatie voorgelegd maar verklaarde niet te weten of ze er zou verblijven, nu ze mogelijks bij haar dochter in België zou willen verblijven. Verzoekster was niet in het bezit van een uitnodiging van haar dochter en kan geen enkele toelichting geven bij de voorgenomen activiteiten in België. Verzoekster weerlegt geen van deze motieven. De gemachtigde is dus geenszins enkel afgegaan op de voorlegde stukken, maar eveneens op de verklaringen van verzoekster.

Waar verzoekster nog stelt dat men haar bij vertrek had moeten meedelen dat zij documenten ivm haar reisdoel zou moeten voorleggen, ziet de Raad in casu het belang van dit argument niet in, nu zij wel degelijk een “toeristisch programma” op zak had en zelfs verklaarde aan de grenspolitie, zoals blijkt uit het verslag in het administratief dossier, dat dit nodig was om een toeristisch visum te bekomen. De Raad stelt ten overvloede vast dat dit programma overigens ook betrekking heeft op een andere periode dan de periode die verzoekster beoogt blijkens de voorgelegde vliegtuigtickets. Bijkomend verklaart verzoekster in het verzoekschrift opeens dat zij geheel andere zaken wil bezoeken dan de klassiekers die in het toeristisch programma staan als het atomium, Chinees paviljoen, Grote Markt. In het verzoekschrift

is immers sprake van de wens de geboortestreek van haar vader te bezoeken in Hasselt en Luik, alsook haar kinderen en kleinkinderen. Het is voor de Raad een raadsel waarom verzoekster dit gewoon niet eerder heeft verklaard aan de grenspolitie.

Het tweede motief waarop beide bestreden beslissingen steunen, met name dat verzoekster niet over voldoende bestaansmiddelen beschikt, weerlegt verzoekster niet afdoende. Nochtans kan de teruggedrijving reeds alleen op grond van dit motief voorzien in artikel 3, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet geschraagd worden en kan de intrekking van het visum ook alleen op dit motief reeds wettig steun vinden. Verzoekster stelt in haar verzoekschrift dat ze weliswaar bij haar visumaanvraag zou beschikt hebben over 1000 'n Euro, doch betwist niet dat zij op het ogenblik van de aankomst over niet meer beschikte dan 200 dollar en 150 Euro voor een verblijf van 9 dagen, niet over een krediet- of bankkaart beschikte, noch over een officiële garantverklaring, bijvoorbeeld van haar in België verblijvende dochter. Ter zitting wordt dit bevestigd door haar raadsman die zich dienaangaande naar de wijsheid van de Raad gedraagt. Hieruit blijkt dan ook klaarblijkelijk dat er zich mogelijks een manifest verschil voordeed tussen de financiële situatie bij het verkrijgen van het visum en bij de intrekking ervan, zodat het nut van een controle bij aankomst door de grenscontrole op grond van artikel 6 van de Schengengrenscore in concreto is aangetoond. De Raad kan dan ook in casu geenszins het pleidooi van de raadsman volgen als zou het feit dat men mogelijks aan de voorwaarden voldeed bij het verkrijgen van het visum, verhinderen dat achteraf wordt overgegaan tot de intrekking ervan indien niet langer blijkt dat aan de voorwaarden is voldaan. Een incorrecte motivering blijkt aldus niet.

Een schending van de artikelen 5 en 15 van de Schengengrenscore, van artikel 32 van de Visumcode of van het motiveringsbeginsel blijkt *prima facie* niet. Machtsmisbruik blijkt *prima facie* evenmin.

Het tweede middel is niet ernstig.

In het derde middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de zorgvuldigheidsplicht.

Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Verzoekster bespreekt de verschillende motieven in haar middel waardoor zij aantoonde de juridische en feitelijke overwegingen te kennen. De bestreden beslissingen geven duidelijk de redenen aan op grond waarvan de beslissingen zijn genomen.

Een schending van artikel 2 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 wordt *prima facie* geenszins aangetoond.

Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De motivering moet in dit opzicht dus draagkrachtig zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn (RvS 31 augustus 2009, nr. 195.654).

Verzoekster betwist dat de motivering afdoende is.

Aangaande de opgeworpen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de

uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering en het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel worden onderzocht in het licht van de toepasselijke wetsbepaling, m.n. artikel 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet voor wat betreft de eerste bestreden beslissing.

Artikel 3, eerste lid, 3° en 4°, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan de toegang worden geweigerd aan de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt :

[...]

3° wanneer hij, zo nodig, geen documenten kan overleggen ter staving van het doel en de verblijfsomstandigheden van het voorgenomen verblijf;

4° wanneer hij niet over voldoende middelen van bestaan beschikt, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van oorsprong of voor de doorreis naar een derde Staat waar zijn toelating is gewaarborgd, en hij niet in staat is die middelen wettelijk te verwerven;”

Artikel 34, lid 2 van de Visumcode, dat de rechtsgrond uitmaakt voor de tweede bestreden beslissing, luidt als volgt:

“2. Een visum wordt ingetrokken indien blijkt dat niet langer aan de afgiftevoorwaarden voldaan wordt. Een visum wordt in beginsel ingetrokken door de bevoegde autoriteiten van de lidstaat die het heeft afgegeven. Een visum kan door de bevoegde autoriteiten van een andere lidstaat worden ingetrokken; in dat geval worden de autoriteiten van de lidstaat die het visum heeft afgegeven van de intrekking in kennis gesteld.”

De Raad volgt verzoekster vooreerst geenszins waar ze stelt dat de tweede bestreden beslissing geen rechtsgrond zou vertonen. Er wordt uitdrukkelijk naar artikel 34, lid 2 van de Visumcode verwezen.

Waar verzoekster stelt dat de gemachtigde zijn beslissingen op stereotype wijze zou gemotiveerd hebben, die van toepassing zou zijn op allen die zoals haar een visum hadden verkregen om via België het Schengengrondgebied te betreden, volgt de Raad niet. Er wordt heel concreet in de motieven van beide beslissingen verwezen naar de specifieke stukken die verzoekster heeft voorgelegd op het ogenblik van de grenscontrole.

Verzoekster stelt vervolgens opnieuw dat men haar voor vertrek had moeten zeggen over welk toeristisch reisdocument ze diende te beschikken, vooraleer haar daarvoor te bestraffen. Verzoekster zou niet geweten hebben dat ze daarover diende te beschikken. Zoals *supra* reeds gesteld, strookt dit betoog niet met de feiten eigen aan deze zaak. Verzoekster heeft zelfs verklaard aan de grenspolitie dat ze het toeristisch programma op zak had “omdat het nodig was een visum te bekomen”. Het weze herhaald dat niet noodzakelijk toeristische brochures moeten voorliggen teneinde een visum te verkrijgen, wel documenten waaruit het doel van de reis blijkt, documenten met betrekking tot logies, documenten waaruit blijkt dat men over voldoende bestaansmiddelen beschikt voor de duur van de reis en informatie die mogelijk maakt het voornemen van de aanvrager om het grondgebied te verlaten voor het verstrijken van de geldigheid van het visum zoals blijkt uit artikel 14 van de Visumcode dat verzoekster citeert. Waar verzoekster opnieuw verwijst naar artikel 5 van de Schengengrenscore, verwijst de Raad naar de uiteenzetting onder het tweede middel. Van enige kwade trouw of anarchistisch handelen is de Raad *prima facie* niet overtuigd.

Waar verzoekster nog in het licht van het zorgvuldigheidsbeginsel aanvoert dat de gemachtigde eraan voorbij gaat dat verzoekster als dochter van een Belgische koloniaal, recht heeft op de Belgische nationaliteit, stelt de Raad vast dat zij dit geenszins aan de grenspolitie heeft verklaard, laat staan aangetoond, zodat hij daarmee geenszins kon rekening houden. Overigens is de Congolese nationaliteit van verzoekster niet betwist.

Een schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht of van de zorgvuldigheidsplicht blijkt *prima facie* niet. Evenmin kan *prima facie* een manifeste appreciatiefout aangenomen worden.

Het derde middel is niet ernstig.

Verzoekster heeft geen ernstig middel aangebracht. De vaststelling dat er niet voldaan is aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op éénendertig oktober tweeduizend zeventien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. L. JANS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

L. JANS

A. MAES